

HoogWater

Magazine van de Studievereniging Nieuw
Nederlands Peil, Januari 2008, Jaargang 5, nr. 1

Dinsdag 29 januari 2008

Prijs: € 0,00, Informatie: nnpbestuur@gmail.com
Verkrijgbaar: Opleiding Nederlandse Taal & Cultuur te Leiden

Nog één keer de
NNP-huisdichters

Redactionele
tekorten

gedichten: pagina 8

non-fictie: pagina 6

Drieluik over
glazenwasser
Hendrik de Groot

fictie: pagina 11

Haar tekort

LAURA DE GRAVE - Iedere maand is het weer zover. Uitkijken naar de volgende maand. Naar de eenentwintigste, de tweeëntwintigste, de drieëntwintigste en af en toe naar de vierentwintigste. * pagina 6

Zijn tekort

JELMER BIRKHOFF - Vroeger had ik een prestigieuze. Met het velletje naar achteren kwam ik met gemak over de sloot. Alleen Luc vormde concurrentie. Tien jaar later nu, ben ik minder zeker van mijn zaak. * pagina 7

Tekort Sadder Budweiser

Namens onze redactie JELMER BIRKHOFF - Vlotte stukjes schijf je het makkelijkst op lichtverteerbare muziek. Speciaal daarom heb ik onlangs de dubbelaar '25 jaar Hazes: het allerbeste' aangeschaft. Twintig euro maar zijn geld meer dan waard. Het plaatwerk bevat namelijk niet alleen de beste klaagzangen van wijlen Dre (ruim tweeënehalf uur klassiekers!) maar bevat bovendien een vierentwintig pagina's tellend fotoverslag waarin het levenspad van de biergeile zanger prachtig wordt blootgegeven. Alles is vereeuwigd: van ambitieuze jonge afro-Amster-

STEFFEN ELGERSMA - Als ik niet zo'n sloddervos was geweest en beter voor mezelf

dammer op biljartafels tot de gelikte Ahoy vullende attractie. Zelfs van zijn laatste periode, als mislukte bleusbrother look-a-like, inclusief gleufhoed en ringbaardje, zijn er foto's. En steeds dat blik bier. Alleen de kist ontbreekt. Maar dat is juist mooi. Hazes leeft! Als extraatje zat er ook nog een portretposter op A3 formaat bij de cd. Een weggevertje. Of ben ik de enige die een bezwete Hazes met te lange bakkebaarden nou niet direct boven mijn bed prikt? * pagina 3

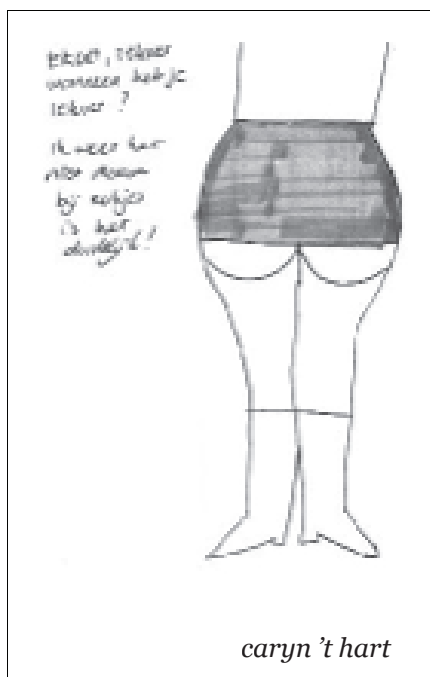
had gezorgd, zat ik nu niet zo diep in de shit. Die achterlijke Mascaropone besef ik plotseling, heeft me erin geluisd. Vanaf vandaag ben ik mijn leven niet meer zeker: „you're dead meat” zouden ze hier zeggen. * pagina 18

Naamloze Vennoot

T.KORT - O'Connor iemand kijken in de krochten van mijn Brian. Zoals Being John Malkovich, het zou baanbrekend zijn. Met name over namen zoals veel voorname voornamen * pagina 14

Te kort - Te lang over te kort

FLEURTJE BLOEM - "Sorry schat, maar je bent vier centimeter te kort", mompelt Jorge, eigenaar van modellenbureau Elite met het welbekende homohandje. Hij heeft gelijk, want ik ben immers ook de trotse bezitter van een meetlint, maar ik heb moeite om deze J-gay serieus te nemen met zijn felblauwe oversized zonnebril (waar is de zon?), worteltjesoranje gezicht (niet te gretig met die zelfbruiner), geblondeerde Bart Simpson stekels en paarse pashmina sjaal. De Oempaloempa-look is toch al jaren passé? Ik weet wat er nu gaat komen aangezien ik altijd volledig binnenste buiten word gekeerd tijdens een casting. Het is te vergelijken met een klysmat: pijn en schaamte alom.* pagina 12

Een leven lang NNP-lid voor maar € 25,-!

Naam _____ m/v
Straat _____
Postcode/Plaats _____
Geb.datum _____
E-mail _____
Handtekening _____

Ja, ik word lid van het
Nieuw Nederlands Peil voor € 25,-

NNP-kamer: 1175-230
Post: Opleiding Nederlands, t.a.v. NNP,
P.N. van Eyckhof 1, 2311 BV Leiden /
Postbus 9515, 2300 RA Leiden
Girorekening: 2526866 t.n.v. Studievereniging
Nieuw Nederlands Peil

	redactioneel	3
	<i>honger</i> , olivier van nooten	4
	<i>haar tekort</i> , tirza cramwinckel	6
	<i>haar tekort</i> , laura de grave	6
	<i>zijn tekort</i> , andrew mason	6
	<i>zijn tekort</i> , jelmer birkhoff	7
	<i>zijn tekort</i> , sjaak baars	7
	<i>kwatrijn</i> , bart de haas	8
	<i>luchtdicht</i> , olivier van nooten	8
	<i>lof voor neerlands trots</i> , sjoerd van der linden	8
	<i>twintig</i> , hendrik-jan de wit	9
	<i>peper</i> , laura de grave	10
	<i>drieluik over glazenwasser</i> hendrik de groot, coen van beelen	11
	<i>te kort - te lang over te kort</i> , fleurkje bloem	12
	<i>naamloze vennoot</i> , t.kort	14
	<i>aan bernardus petrus maria</i> , da sikko	15
	<i>ik wil zijn</i> , adonis universalis	15
	<i>ik begon morgen</i> , kimberley jautze	15
	<i>vonken dansen</i> , emma anbeek	16
	<i>dan droeg hij zijn nieuwe blousetje</i> , sjaak baars	17
	<i>babel</i> , adonis universalis	17
	<i>willem frederik hermans</i> , coen van beelen	18
	<i>sadder budweiser</i> , steffen elgersma	18

redactioneel

Vlotte stukjes schijf je het makkelijkst op lichtverteerbare muziek. Speciaal daarom heb ik onlangs de dubbelaar '25 jaar Hazes: het allerbeste' aangeschaft. Twintig euro maar zijn geld meer dan waard. Het plaatwerk bevat namelijk niet alleen de beste klagingen van wijlen Dre (ruim tweeënehalf uur klassiekers!) maar bevat bovendien een vierentwintig pagina's tellend foto-overslag waarin het levenspad van de biergeile zanger prachtig wordt blootgegeven. Alles is ver-eeuwigd: van ambitieuze jonge afro-Amsterdammer op biljarttafels tot de gelikte Ahoy vullende attractie. Zelfs van zijn laatste periode, als mislukte bleusbrother look-a-like, inclusief gleufhoed en ringbaardje, zijn er foto's. En steeds dat blik bier. Alleen de kist ontbreekt. Maar dat is juist mooi. Hazes leeft! Als extraatje zat er ook nog een portretposter op A3 formaat bij de cd. Een weggevertje. Of ben ik de enige die een bezwete Hazes met te lange bakkebaarden nou niet direct boven

mijn bed prikt? Toch is het een mooie man. Na Presley, Pavarotti en Bocelli voorzeker de beste zanger ooit en helaas duurde zijn leven veel te kort. Hoeveel meer 'Vliegers', 'In een discotheek' en 'Bloed zweet en tranen' hadden er nog geschreven kunnen worden! Dit jammere gegeven is wel een mooi bruggetje naar het universele probleem, tevens thema van deze HoogWater: Te-kort. Alles is, lijkt, duurt te kort: de zomer. Mooie dagen maar vooral nachten. De tien seconden die je moet tellen voordat je woest wordt. Een bundel van Kopland. Als kind je verjaardag, als dertiger je studententijd, als je veertig bent het hele leven. Een mooie cd. Het leven van een volksheld. Gelukkig hebben we de foto's nog.

Namens de HoogWaterredactie,
Jelmer Birkhoff

HoogWater verschijnt twee keer per jaar en is een uitgave van Nieuw Nederlands Peil (NNP), studievereniging van de Opleiding Nederlands van de Universiteit Leiden.

Voor meer informatie:
nnphoogwater@gmail.com.

Bezoek ook onze website:
www.nnpleiden.nl

De redactie wil speciale dank uitspreken aan alle inzenders, intekenaren, adverteerders en iedereen die op overige wijze betrokken is geweest bij de productie van HoogWater.

De verantwoordelijkheid voor de in dit blad gepubliceerde teksten ligt bij de afzonderlijke auteurs, niet bij de redactie.

Redactie:
Sjaak Baars
Jelmer Birkhoff
Tirza Cramwinckel
Laura de Grave
Andrew Mason

Vormgeving:
Juliette Sandberg

honger

olivier van nooten

De volgende dag kon hij zich niet herinneren waarom ze zo gegild had. Wellicht was de combinatie van alcohol en medicijnen verkeerd uitgevallen; hij moest voorzichtiger zijn. De lichte hoofdpijn die hem bij ontwaken begroette, schreef hij toe aan de schelle trillingen die het meisje op hem had gericht. Meedogenloos. Was het vrouwen (of meisjes in dit geval, generalisatie is niet nodig) eigen? Het had tot een ongemakkelijke situatie kunnen leiden, haar woede, maar dat had hij voorkomen. Het meisje was inmiddels stil. Met ongemakkelijke stiltes had hij geen probleem. De radio liet een liedje horen dat hij al kende. Ontwakend liep hij de trap af, en hij nam zich voor het voorval te vergeten - voorzover hij de flarden beeld en geluid nog begreep. Zelfs de geuren van gisteren hadden hem in de steek gelaten. Het

deerde hem al niet meer toen hij de keuken in liep. Wat was, is verleden tijd, en dus zonde om druk over te maken. Wat nu? Ontbijt! Hij keek om zich heen, en krabde aan zijn kamerjas. Brood scheen hem saai. Zijn blik stokte toen hij de kleine kooi zag. Door de tralies prikte het vieze gras brutaal de keuken in. Hij opende het deurtje, na enig peuteren. Normaal bleef die gesloten, omdat Theo het voer van bovenaf door de tralies strooide. Als hij vrolijk was, zong hij er een kerstliedje bij. Hij mikte keurig op het nauwelijks zichtbare bakje, en minder dan de helft viel er naast. Maar niet vandaag. Voor zijn ontbijt legde hij Hansje, zijn cavia, in de magnetron. Theo keek glazig naar het draaiende beestje, dat eerst heftig, en daarna steeds minder bewoog. Hij lachte even: het leek of Hansje op een platenspeler terecht was geko-

men. Werd Hansje draaiërig? Het leek even of het diertje overgaf in de schone magnetron. Theo had er begrip voor. Als kind had hij, de eerste en enige keer dat hij in een kermisattractie gestapt was, de nek voor hem zijn maagzuur toevertrouwd. Grappig hoe ogen scherp stellen, het brandpunt van zijn aandacht richtte afwisselend op het raampje en wat daarachter lag. Na een paar minuten bedacht hij zich echter dat Hansje te harig was, en dat hij geen zin had het beestje van zijn vacht te ontdoen. Dat zou maar een smerig klusje worden, zo vroeg op de dag. Hij drukte op de grote knop, en opende het deurtje. De onsmakelijke lucht verraste hem, gelukkig was hij verkouden. Er klonk een zacht gepruttel. Even laten liggen dan maar. Hij zette een raam open en begon hummend een boterham te smeren. Hij moest toch iets eten.

Advertentie

Concentratie- of motivatieproblemen? Slechte studieresultaten?

Moeilijkheden? Depressieve gevoelens?

Onverwerkt verlies? Alle redenen om tevreden te zijn en toch niet tevreden?

Praten helpt; een korte, oplossingsgerichte benadering ook!

Inlichtingen:

Drs L. Cramwinckel-Bloch

071 5723791

leoniecr@mwinckel.nl

Yetsira

Een gezond mens telt voor twee. Dat beweerde zijn opa, en die kon het weten, want de oude man was ernstig ziek. Dat krijg je er van als je niet dood gaat. Veel mensen zijn bang voor de dood. Typisch hoor, we vervloeken chaos, maar vrezen de enige zekerheid die we hebben. Theo probeerde vaak genoeg zijn medemens te helpen, en zelfs te begrijpen, maar hun angst wegnemen lukte zelden. Sterker nog, de meesten leken zelfs banger als Theo ze met hun onnodige doodsangst confronteerde. Een man had eens tegen hem gezegd (voordat de avond uit de hand liep) dat zijn lont te kort was. Theo had flauwtjes gelachen, maar vond zijn lont te persoonlijk om de botte uitspraak te betwisten. Met een (schaar?) maakte Theo dat later aan de man duidelijk, tijdens een betoog over sterrenbeelden, of iets dergelijks. De man leek het verhaal te begrijpen, ondanks de donkere steeg waar hij lag, onder de gloed

van een lichtvervuilde stad. Verse pislucht had het verhaal helaas onderbroken. Op slechte dagen was Theo door andermans observaties snel geïrriteerd. Het was lastig ondankbaarheid en oprechte domheid uit elkaar te houden. Waar stopt naïviteit, en begint bloedzuigende luiheid? Een mens moet geven en nemen, maar er zijn grenzen. Een beetje inzet als tegenprestatie is toch niet teveel gevraagd. Theo merkte dat zijn humeur wankelde. Vandaag maar even rustig aan doen. Hij legde Hansje terug in de kooi, waste zijn handen, liep de woonkamer in, en zette de televisie aan. Temidden van blokken, letters en getallen stond een vrouw met papiergeld te wapperen. De blonde doos zocht een woord, vertelde ze Theo. Ze was kennelijk haar tekst kwijt, en klonk wanhopig. Bel een hulplijn, trut, oplossingen moet je afdwingen, dacht Theo. Haar probleem, volgende net. André van Duijn bleek om onverklaar-

bare redenen nog steeds springlevend. Toen Theo zuchtend de TV uitzette, zag hij de lucht en straat achter hem weerspiegeld in het dovende zwart. Een bebrilde man staarde naar binnen, zag dat hij gezien werd, en tilde een volle plastic tas met moeite binnen het kader. Stom, stom, inderdaad... vergeten onder de snelbinders, en vannacht had het geregend. Theo sloot zijn ogen, hij kon op dit moment prima zonder zijn rotte gymspullen. Waar bemoeide die vent zich mee? Theo kende de soort: hij schatte de man een postzegelverzamelaar. Een sneue zwerm welwillende burgers parasiteren op andermans nalatigheden, alsof ze zelf niets hebben om na te laten. Vooral armoedigen en kinderlozen schenen getekend door die afwijking. Toevallig wist Theo waar de man woonde. Alles zou nog op zijn plek vallen.

TIRZA CRAMWINCKEL - Nee hè, niet nu al die wekker. Nog heel even doezelen. Maar vijf minuten later doet de snoozefunctie van mijn mobiel onverbiddeijk zijn werk. Na een weer veel te korte nacht sleep ik mezelf met brandende ogen en een slaapdrongen evenwicht uit bed. Vanavond lig ik er echt op tijd in, neem ik mezelf voor de vierde keer deze week voor.

Toch loopt het op raadselachtige wijze elke avond anders en ben

LAURA DE GRAVE - Iedere maand is het weer zover. Uitkijken naar de volgende maand. Naar de eenentwintigste, de tweeëntwintigste, de drieëntwintigste en af en toe naar de vierentwintigste. Met smacht wachten op dat wat moet komen. Op dat waardoor ik uit alle problemen raak. Ik schiet niet tekort. Ik bén niet te kort. Ik kóm niet tekort. Ik dóe niet tekort. Nee. Ik héb een tekort. En wel op mijn rekening. Loesje zei het al toen ik twaalf was. Aan het eind van je geld houd je altijd een stukje maand over. Wijze woorden waar ik toen nog geen waarde aan kon hechten. De altijd rode cijfers. Het bereiken van de min duizend. Het moment waarop je bij de kassa staat en het kassa-

ik na een uur of elf alle moeheid weer vergeten. Wat is het leven toch mooi met een eindeloze avond in het verschiet, samen met de allerleukste mensen om me heen in een knus cafe. De gedachte dat de wekker over enkele uren al weer af zal gaan, wijs ik met ferme hand de deur. Wie dan leeft, wie dan zorgt.

En zo is het, ik houd het zelf in stand. Het perpetuum mobile van het slaapte kort.

meisje je, ja bijna verontwaardigd, aankijkt en je op haar kassameisjestoontje mededeelt: uw saldo is bereikt. Niet meer kunnen eten, en nog veel belangrijker, niet meer kunnen drinken. Bietsen bij je ouders, geen feestjes meer kunnen aflopen, naar je ouderlijk huis gaan. Daar is immers gratis eten. Toch ben ik trots op mezelf. Ondanks mijn tekort hebben blijf ik positief. Ik zak niet af naar het diepste dal, maak mezelf geen verwijten, pleeg geen zelfmoord. Nee. Ik blijf optimistisch, blijf positief. Geld maakt niet gelukkig, zei mijn moeder altijd. Ook zij mag me dus geen verwijten maken. Ik, ondertussen, zie alweer mijn lichtje in de duisternis naderen. De volgende maand.

ANDREW MASON - Anders dan Laura heb ik met mijn huidige levensstijl – vrijgezel, autoloos (snik), goedkoop studentenka- mertje – geen tekort aan geld, hoewel ik er natuurlijk nooit genoeg van kan hebben. Nee, ik heb een tekort van veel serieuzere aard. Mijn Tekort is namelijk moeilijk in woorden of geld uit te drukken en dat zijn tekorten van de ergste soort.

Vroeger wist ik zeker dat ik een succesvol en gewaardeerd persoon wilde worden, een mooie vrouw wilde bemachtigen, een grote verzameling auto's wilde opbouwen en een huis met aanbouwwarage wilde hebben. Het was allemaal wellicht wat hoog gegrepen, maar ach, als minimaal één doel werkelijkheid zou worden, was dat al heel wat.

Tien jaar later is er vooralsnog niet één levensdoel gerealiseerd. Bijna drie jaar lang was nummer twee in de lijst overigens wél – zoals men zegt – in de pocket, waarbij de verledentijdsvorm echter al aangeeft dat dit inmiddels niet meer het geval is.

De treurige conclusie is dan ook dat alle bovengenoemde doelen in de loop der tijd zijn verworven tot lachwekkende ideetjes van een naïeve puber, maar erger is – en nu komt 't – dat ik op dit moment eigenlijk niet meer zo goed weet, wát ik nou nog wil bereiken. Kortom, ik heb een tekort aan duidelijke levensdoelen.

Bij nader inzien is een en ander best aardig in woorden te vatten, maar dat doet niets af aan het probleem.

JELMER BIRKHOFF - Vroeger had ik een prestigieuze. Met het velletje naar achteren kwam ik met gemak over de sloot. Alleen Luc vormde concurrentie. Tien jaar later nu, ben ik minder zeker van mijn zaak. Het is niet dat er om wordt gelachen, dat er geklaagd wordt - volgens F. valt er juist niets te klagen -, maar het is het gevoel. Voor het mooie zou een slagje groter fijn zijn. Een centimetertje, een paar gram. Ik zit niet op voetbal of wat voor gezamenlijk douchen-sport dan ook, dus vergelijkingsmateriaal heb ik niet. Goed, tijdens het zappen komen we allemaal wel eens wat tegen maar dat zijn professionals. Hoe het ook zij: tijdens mijn so-

louchesessies denk ik er altijd even aan. Van bovenaf lijkt ook alles kleiner. Bij het afdrogen stelt de spiegel gerust. Daarin oogt hij (want natuurlijk een mannetje) al een stuk forser. En spiegels liegen niet. Gelukkig maar.

SJAAK BAARS - Nooit ontdek ik rode sporen in mijn tandpasta als ik dit uitspuug in de witte wasbak. Ik ben een geoefend tandenpoetsers. Een scheerder daarentegen; na iedere beurt zit ik onder het bloed. Dit komt ten eerste doordat ik mijn mes niet behoorlijk beheers. Ten tweede doordat ik

nooit tevreden ben wat de baardgroei betreft. Ieder hoekje pak ik aan. Want als ik bezig ben moet het kort, goed kort, heel kort. Geen haar wil ik meer zien, horen of ruiken. Ik wil een aantal dagen vrij. Voor de duidelijkheid: Ik heb te weinig haar om te leven met een nonchalante stoppelbaard, en te veel om dat hele gescheer maar te negeren. Mijn drang van kort, korter, kortst is de oorzaak van hoge uitgaven aan watten, toilet-papier en handdoeken. Hierdoor blijft er geen geld over voor zaken die de aandacht van mijn wonden, korsten en eilandjes haar afleidt... Och, eigenlijk is de ruimte hier te kort om uit te kunnen leggen wat dit allemaal met mijn doet.

Advertentie

't Suppiershuysinghe
Koffiehuis

Gerecht 2
dagelijks geopend

MJD

kwatrijn

Het regent buiten. Kijk eens hoe het stort!
 Het regent al zo lang dat er 'n tekort
 aan tijd is om onszelf nu nog te redden.
 Ik vrees dat het nu echt hoog water wordt.

bart de haas (huisdichter 2004-2005)
 warmond, 3 december 2007

luchtdicht

Vlak een ruim
 van zuiver grijs

zaaide steen
 een kale kou.

waar zint waan
 geen tint neem
 alleen het wit,
 staar mij aan.

Leeg van geest
 geeft buiten om
 dit niks aan wie
 of jou geweest

hier weg hoeft niet
 hoe ver wou je gaan?

olivier van nooten (huisdichter 2005-2006)
 den haag, 24 november 2007

lof voor neerlands trots

Laat anderen maar haring eten,
 Of spruitjes van de koude grond:
 De vis heeft te veel gif gegeten
 En spruiten groeien uit de stront.
 Laat anderen maar klompdansen,
 Of drekglijden in teamverband,
 En daarna peen en uien schransen
 Of bloemkolen van eigen land.
 Gekoekhap, fierljep, vingerhaken
 In weiland of op boerderij,
 Gezellig hoor, al die vermaken,
 Maar niet bepaald besteed aan mij.
 Ik hoef geen brallende disputen:
 Die drinken hooguit veel en vaak.
 Laat af met mores en statuten,
 Fatsoen is een normale zaak.
 Helaas ja, weinig mensen weten
 Wat er in Holland écht toe doet
 Folklore kan men wel vergeten
 Het NNP weet hoe het moet:
 Profijtelijk vermaak voor allen,
 Dat nooit vervalt tot plat vertier;
 Geen mens hoort men hier lallen,
 Ook al vloeit er regelmatig bier.
 Oudbakken is hier niet gezellig,
 Het nieuwe, dát is wat ons drijft
 Tot grootse daden, zoals stellig
 Degeen bewijst, die dit nu schrijft.
 Dat wij ons onderling verbinden
 Is niet uit nood of eenzaamheid;
 Er is geen reden voor te vinden
 Dan ongedwongen vrije tijd.
 Hoog boven polder, klei en dijken
 Torent aldus het NNP.
 Mocht spruitjeslucht haar top berei-
 ken,
 Welaan, dán doe ik niet meer mee.

sjoerd van der linden
 (huisdichter 2003-2004)
 leiden, 2003

twintig

I

De oudere fasen trappen
tegen het muurtje voor de UB
ze spelen een hangjongere
en zuchten een zoete rap

Daar gaat ze ik denk twintig jaar
ze doet of ze mij niet ziet
en wuift naar een jongen met
een petje scheef op zijn kop

Op het bankje naast mij
duiken dichters en denkers
in een kamikazevlucht
over de herinneringen

II

Hij trouwt een brede Amerikaanse
ze verstoep haar borsten
met de korrels rijst die ze wat later
verliest in het studentenhuys

We drinken overal champagne
op de trappen en in de kamers
deze doet het met die
en die weer met een ander

Zij baart een gekrulde Surinamer
zij is opeens homo terwijl hij
praktiseert want 's nachts kruipt zijn
jongeheer dicht tegen hem aan

III

De hormonen schieten rond
en slierten in kringels
vuurwerk over het P.N. Eyckhof
ploft de poëzie tikjes

O wat vindt iedereen ze
mooi en wat is de wijn
lekker vooral het laatste
glas drinkt goed weg hoor

Liefde zwemt door de hormonen
je deint mee op de golven
van Slauerhoff en peddelt verder in
het ritme van Achterberg, Cats of Vondel

IV

Als jij nou twintig bent en ik
zou ietsje ouder zijn dan mag ik
je borsten strelen of kietelen
voor ik bergen berg en dalen daal

Dan kus ik je wakker in de nacht
met een croissantje en een zacht
gekookt eitje breekt in een glas
jus d'orange als de zon nog opkomt

Maar jij bent al twintig
en ik ben nog veel ouder
je vader zou ik kunnen zijn
en dat rijmt niet mijn schat

hendrik-jan de wit (huisdichter 1999-2001)
almere, 19 november 2007

Advertentie

Cirkelpoort
voor ontspanningstherapie en spirituele ontwikkeling
Pieterkerk-Choorsteeg 3 in Leiden

peper

laura de grave

„Maar wat zoek je dan wél in een man?“, vroeg de aangeschoten jongeman wanhopig. De studente dacht lange tijd diep na, voordat zij haar welbedachte antwoord gaf. „Hmmm... Eigenlijk schieten mannen altijd tekort. Ik ben althans nog nooit een tegengekomen die goed genoeg was voor mij. Een man moet iets speciaals hebben. Iets waarvan ik denk: hij is het. We moeten een klik hebben; een band. We moeten van elkaar verschillen, maar niet te veel. We moeten ook op elkaar lijken, weet je, maar ook weer niet te. We moeten elkaar aanvullen. Zoiets als peper en zout. De juiste combinatie moeten we weten te vinden zonder dat we elkaar gaan overheersen. We moeten weten dat we zonder elkaar niet kun-

nen. Dat het leven dan voor altijd flauw en saai zal zijn. Mijn peper schijnt alleen niet te bestaan. Ach, eigenlijk heb ik ook nooit zo van peper gehouden. Ik moet er alleen maar van niezen. Hoewel ik niezen toch ook wel weer fijn vind. Je moet als je gaat niezen en je staat op het punt om het ook te doen, maar het wil net niet, in het zonlicht kijken. Dat voelt prettig aan. Een licht kriebelend gevoel krijg je dan in je onderbuik. Één seconde verliefd ben je dan.” De studente kneep haar ogen wat bij elkaar en keek de jongeman voor haar met een schuine blik aan voordat zij haar verhaal vervolgde. „Nee, ik heb mijn peper toch wel nodig denk ik. Het enige nadeel is dat er zo veel soorten zijn. Ik zou niet meer weten welke ik moet kiezen. Vier-seizoenen, rode, witte, al gemalen, nog-niet-gemalen-met-molen en ga zo maar door. Ik ga denk ik voor

pittige peper. Met molen. Peper die net dat beetje extra heeft. Peper die er ook daadwerkelijk voor zorgt dat ik ga niezen. Peper die ik nog een beetje kan vormen, kan malen tot hij perfect is. Totdat hij het is waar ik voor altijd mee wil worden neergestrooid. Totdat we elkaar zo aanvullen dat we in hetzelfde potje zouden kunnen zitten en onze peper en zoutkorreltjes liefdevol neer kunnen strooien. Ik wil peper waarvoor ik het zonlicht niet eens nodig heb; peper die het zonlicht in mij brengt. Zo'n man schijn ik alleen niet te kunnen vinden.” Met een diepe zucht beëindigde de studente haar monoloog.

„Goedendag“, was de reactie van de jongeman toen de studente eindelijk was uitgesproken. Hij stak zijn hand naar haar uit. „Aangenaam.” Mijn naam is Pepe R. Ik handel in molens.

drieluik over glazenwasser hendrik de groot

Het onbenullige, maar met een beetje goede wil best interessante leven van glazenwasser Hendrik de Groot

I

Het beknopte tweede stuk van de eerste helft van het leven van glazenwasser Hendrik de Groot

op een dag waste ik glazen
ramen, soms ook deuren
soms ook ramen van deuren
toen zag ik mijn vrouw
die toen nog niet mijn vrouw was
dat was twintig
wasbeurten later pas
vuil uit mijn mond en in mijn emmer
al het werk is een betaalde hobby
het moet alleen wel je hobby zijn

II

Een gemiddelde thuiskomst van glazenwasser Hendrik de Groot

dag vrouw
het werk was weer hetzelfde als
de ramen vandaag
net als gisteren
overigens
getrouwd zijn heeft zo zijn voordelen
ik ben vergeten welke

III

De dood van glazenwasser Hendrik de Groot

het raampje boven mijn hoofd is vies
ik lig in mijn harnas
de kist is wit
ik lig hier nog kort
in mijn hand een ruitenwischer
mijn vrouw kijkt naar me
ik kijk terug, maar mijn blik
komt niet door het glas
ze ziet het niet
het raampje boven mijn hoofd is vies
waar is mijn emmer

- coen van beelen

te kort - te lang over te kort

fleurtje bloem

“Sorry schat, maar je bent vier centimeter te kort”, mompelt Jorge, eigenaar van modellenbureau Elite met het welbekende homohandje. Hij heeft gelijk, want ik ben immers ook de trotse bezitter van een meetlint, maar ik heb moeite om deze J-gay serieus te nemen met zijn felblauwe oversized zonnebril (waar is de zon?), worteltjesoranje gezicht (niet te gretig met die zelfbruiner), geblondeerde Bart Simpson stekels en paarse pashmina sjaal. De Oempaloempa-look is toch al jaren passé?

Ik weet wat er nu gaat komen aanzien ik altijd volledig binnenste buiten word gekeerd tijdens een casting. Het is te vergelijken met een klysmat: pijn en schaamte alom. Hoeveel voorwerk je ook verricht, er is altijd wel iets dat niet deugt.

Met zijn opgetrokken en geëpileerde wenkbrauwen bestudeert Oempaloempa mijn heupen. Ik hoor hem denken: dat tekort aan lengte wordt ruimschoots opgevuld door je heupomtrek. Negen-tig centimeter, hoe durf je hier zo schaamteloos binnen te stappen? Jorge kijkt me hoofdschuddend aan, althans, ik zie enkel een heen- en weer deinende sinaasappel met een paarse sjaal om. Een klein lachje kan ik niet onderdrukken.

“Jammer lieverd, heel jammer. Maar wij hebben ook te maken met de strenge eisen van de modewereld. Je bent prachtig klassiek, alleen je maten voldoen niet aan de norm.”

Ik knik. De norm. Met mijn 1.71meter ben ik een hobbit in modellenland. Er moet een lijn getrokken worden en die lijn loopt vanaf de 1.74meter.

Mijn vriendin Sanna heeft precies de tegenovergestelde handicap: ze is te lang. En zelfs met haar 1.83 meter schiet zij dus tekort. Wanneer we samen over straat lopen, voel ik me een ware attractie. De reus en de dwerg, shopping together.

We zitten samen in de Bagels & Beans. Niet die troosteloze toko in de Haarlemmerstraat, maar die leuke hippe tegenover de V&D. Eens in de zoveel tijd spreken we af om te gaan ‘bagelen’. We bagelen niet te vaak, want dat kan mijn geest niet verdragen. Sanna maakt er namelijk een sport van om al haar tekortkomingen van de afgelopen maand vol overgave met mij te bespreken. Alsof ze een hele maand haar mond heeft gehouden en nu ineens alles letterlijk op tafel gooit tussen de bagels en de bonen.

Trouwens, niet alleen passeren al haar eigen tekortkomingen de revue, maar vooral ook die van anderen. Haar docenten deugen niet. Ze besteden veel te kort aandacht aan haar creaties – ze doet kunstacademie – en ach en wee, bij een opdracht voor de Coiffure Awards (een prijsuitreiking op kappersgebied) hebben ze haar haren veel te kort geknipt à la een monnik. Dat was hip in december 2006. De horror. En ze zei nog zo: “Geen monnikenkapsel!”

Aan een tekort aan gespreksstof lijdt Sanna echter nooit. Vandaag ook niet. We bestellen allebei ons favoriete energiesapje bestaande uit verse jus, yoghurt, een rode smurrie en tarwezemelen. Een vlaflip, maar dan zonder vla. Energie krijg ik er nooit van, maar dat kan ook door Sanna komen die alle energie rechtstreeks uit mijn lijf zuigt.

Hoewel ik een ware stamgast van Bagels & Beans ben, breek ik toch elke keer weer mijn hoofd over hoe ik mijn bagel soldaat ga maken. Ik begrijp niet waarom ze die dingen dubbel serveren, want je eet zo’ n ding toch niet als een ordinaire hamburger? Vol die muil erin en graven met die tanden?

Ondertussen verplaats ik wat lapjes carpaccio. Slaatjes bla. Pijnboompitten werken nooit mee dus daar begin ik maar niet aan. Ondertussen keuvelt mijn tafelgast rustig – nou ja rustig – door. “Ik weet dat het nog te kort is om er iets over te zeggen hoor, maar Max Models heeft in drie maanden nog helemaal niets voor me gedaan!”

Oh oh, een te kort lontje. Ik knik begrijpend. Wat moet ik daarop zeggen? Zo is het leven? Geef nooit op? Waar een wil is, is een weg? Bah, wat een vreselijke gedachten.

“Ja weet je, ik doe mijn stinkende best. Twee maanden lang elke dag hardlopen in mijn te korte broekje met de motiverende stem van een Belgische hardlooptroef uit mijn I-pod. Mijn heupen weigeren gewoon te slinken en daarom krijg ik natuurlijk geen opdrachten.”

Dramatisch kijkend neemt ze nog een hap van haar bagel banaan met ahornsiroop. En jouw heupen slinken niet? Het mirakel!

Ik knik wederom. Sanna verwacht nooit een antwoord. Zij praat, ik luister en knik. Of ik luister niet en knik ook.

Na deze uitputtende lunch lopen we naar het station om afscheid te nemen. Ze geeft me voorzichtig drie halve luchtzoenen en zegt nog:

“We moeten maar gauw weer af-

spreken, het was echt te kort!”

Ik knik. Begrijpend.

Thuisgekomen gooi ik mijn vermoeide kadaver op de bank. Ik zet met mijn laatste krachten de televisie aan, maar daar word ik niet bepaald vrolijker van. Er is allesbehalve een tekort aan schaars geklede danseressen met dansjes waarbij je vooral iets moet wegduwen. Goed, ik ga al!

Ik moet mijn galajurk nog ophalen. Dan heb ik het niet zomaar over een jurk, maar over de jurk. De jurk waar ik voor kromgelegd heb: inzamelingen, steunbetuigingen, het stalken van handige Harriette's met naald en draad en vele andere ondernemingen hebben plaatsgevonden om de ultieme jurk te fabriceren. Ik pak gauw weer mijn jas en fiets naar de stad. Met een rood hoofd parkeer ik mijn stalen ros bij de kledingreparatiewinkel. Wat een woord.

Resoluut stap ik naar binnen. Kom maar op met die jurk. Binnengekomen waan ik mij half in

een stomende concertzaal. Er staan een stuk of twintig mensen en ze kijken allemaal mijn kant op.

“Ggggoedemiddag...” stamel ik. Ze knikken. Ik zie de dvd-hoes voor me van de film ‘Being John Malkovich’. Allemaal dezelfde koppen die mij aanstaren. Dan zie ik een bekende kop die me verschrikt aankijkt.

Ik aarzel even, maar stap dan op hem af. Zo ideaal is het immers ook niet wanneer iedereen je apathisch aanstaart.

“Hoi Fleur, lang niet gezien.” zegt hij ogenschijnlijk kalm. Toch zie ik zijn handen trillen.

“Jeroen, jij hier. Ik hier. Wij hier.” Mijn wangen gloeien. Ik zie vast zo rood als Sebastiaan de krab uit De Kleine Zeemeermin. Jeroen wiebelt wat heen en weer.

“Dit voelt heel gek. Ik ga net mijn trouwpak ophalen. Je had vast al gehoord dat ik, dat Fem en ik...”

“Ja, ik hoorde het van Stefanie.” We kijken elkaar aan. Jeroen, mijn ex-vriend, gaat trouwen.

“Ja Fleur, we moesten verder. We deden elkaar tekort. Oh, ik ben aan de beurt.”

Hij draait zich om. Ik aanschouw zijn brede rug. Zijn blonde haar, een beetje opgeschoren. Ik glimlach. Ik ben blij voor hem, echt waar.

Hij pakt zijn trouwpak aan. Mooi pak, heel stijlvol. Donkerblauw. Hij geeft me een knipoog en tikt me zachtjes op mijn schouder.

“Ik zie je nog wel eens, kleintje.” Ik knik. Begrijpend. Hij vindt me kort. Maar niet te kort.

Even later loop ik fluitend de winkel uit met mijn jurk. Ik vind hem prachtig en hij past. Niet te lang, niet te kort. Niet te recht, niet te wijd. Helemaal goed. Geen Jorge die hier iets over te zaniken heeft en ook geen Sanna die beweert dat de jurk niet deugt. Je moet nooit te lang zeuren.

Het leven is immers te kort.

bezoek onze website
www.nnpleiden.nl

naamloze vennoot

O'Connor iemand kijken in de krochten van mijn Brian
Zoals Being John Malkovich, het zou baanbrekend zijn
Met name over namen zoals veel voorname voornamen
Die samen met de achternamen (voor niet achter!) voorkwamen
Als ik toch eens Thé Lau was, of ik was Kofey Kan
-Ik hou niet van bar trieste namen zoals Hans Kazan-
Dan schreef ik naar A.Gressie of desnoods naar A.Buijs
Ook sprak ik met D.Pressie en kwam bij El Vis thuis
Als ik weer eens telefoneer, maar niet met Pietje Bell
Dan hoor ik 'Metgod' of 'Ben Vet' en denk dan 'What the hell'
Hen hoeft ik niet te spreken en ook al zie ik Klaas Vaak
Degeen die ik moet hebben: mevrouw Hoorn-van den Haak

Een naam kan grappig zijn: Vera de Ming of Peter Sailey
Jo de Jong, Ellen de Ling en zelfs E. van Gelie

Niet elke naam is aangenaam, vraag dat maar aan Klaar Komen
Want menig man verklaarde door haar naam al nat te dromen

Dus bent u Karin Bloemen, trouw dan niet met Wouter Bos
En bent u Lili Putter, noem uw zoon dan nooit Co Los
Ik werp me graag op als uw eigen namencriticaster
Indien u Gerard Beerens heet: Studeer niet door voor master!
Laatst nog vroeg een moeder tips: 'Gaat u mijnheer De Roover?'
'Mevrouw, het is traditie sinds mijn grootmoeders betover'
Krijgt u een nakomertje? Geen Erna of Nadine
En heeft u negen Jannen: Noem uw dochter niet Jantien
Woont u soms in China, kunnen namen u niks schelen?
Heet u dochter Do Ping, mag ze mooi niet naar de Spelen
Als u Sietze Vliegen bent, spring nimmer uit het raam
Want u valt dood als Herman Brood, verander maar van naam
Bent u mijnheer Van den Hemel? Noem uw dochter Sterre
Meer adviezen geef ik niet dit was het tot dusverre
Ik sluit me aan bij woorden van de wijsgeer Aboutaleb
'Het maakt niet heel veel uit zolang het beessie maar een naam heb'

- t. kort

Advertentie

- **Kleurrijke handgemaakte zijden stola's, avondtasjes, corsages**
- **Avondhandschoenen**
- **Organza shawls**
- **Sieraden**

aan bernardus petrus maria

Heil Berry, Grootmacht van het boekenwezen!
U geeft mijn mens-zijn zin. U bent zo groot,
zo gul, zo goed. U bent mijn dagelijks brood;
een Godheid, die ter aarde is neergerezen!

U wordt door Uw studenten zó geprezen!
Wij zouden willen leven in Uw schoot
en van Uw Wijsheid drinken. Na Uw dood
zal heel de wereld slechts Uw werken lezen!

Ja, waarlijk, U verdient Uw doornenkroon,
die op Uw heilig hoofd genesteld wordt.
U bent voor mij de Vader en de Zoon!

Ik vrees de dag waarop het tragisch lot
mij uit Uw armen rukt. Aan U tekort
is erger dan de hel, o Berry-God!

- da sikko

ik wil zijn

Ik wil zijn

Met de Geuzenknokkels
om te slaan uit Alva
zijn blauwe bloed

Als de schouders van
Atlas en torsten de
wereld en zijn lasten

Van de regenboog
en God's verbond
met Noach

Maar voorlopig ben ik
slechts een kindermond
en daar niet eens de waarheid uit

- adonis universalis

ik begon morgen

Morgen,
een dag die nooit komt.
Een lijstje aan de muur dat opsomt
wat ik allemaal nog zou moeten doen
morgen, begin ik hieraan.
Ik laat mijn taken niet ongedaan
en zal ik eindelijk mijn leven beteren.
Morgen is elke dag.
En welke dag het ook zijn mag,
het is nooit morgen.

- kimberley jautze

Yndre daven
rund de kross
van nijn oqarot
en dabe mar
nae het rimb.
alderrind en achterkand
de as sebreel
als een boom
in de kerst

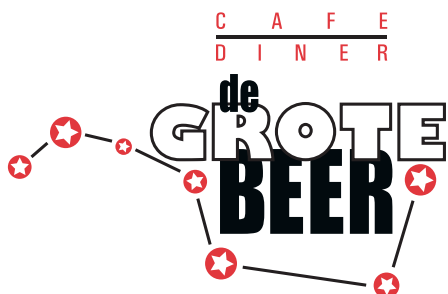
- emma anbeek

babel

In de zandbak rijst
vanonder een kinderhand
Babels toren hoog

- adonis universaliß

Advertentie

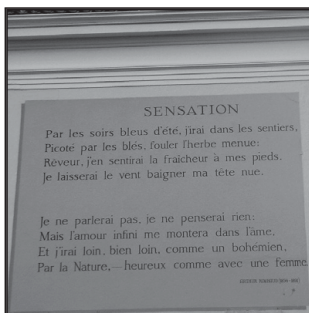
TERRAS AAN HET WATER, DEELS
OVERDEKT MET SERRE

HET ADRES VOOR:
**PROMOTIE-, BEDRIJFS-
EN AFSTUDEERBORRELS,
BRUILOFTEN, DINERS,
VERGADERINGEN,
LUNCHES, BUFFETTEN,
FEESTEN EN HIGH TEA'S**

VOOR MEER INFORMATIE:
TELEFOON 071 - 5121719
FAX 071 - 5131846

ADRES:
REMBRANDTSTRAAT 27,
2311 VV LEIDEN

WWW.CAFEDINER.NL

sjaak baars

Dan droeg hij zijn nieuwe blousetje. Al was hij er op gewezen dat een hemd voor mannen een 'overhemd' heet, hij noemde het steevast een blousetje. Nu ja, hij had toch al niet veel met mannen. Zijn arm hing, als uit het boekje, losjes op tafel. Zijn vingers bewogen op het ritme van zijn woorden en kwamen dicht bij haar borsten. In zijn andere hand had hij zijn bier. De groep hing om hem heen. Zo'n avond waar hij later, als hij alleen in bed lag, zou realiseren dat hij weer veel te aanwezig was geweest. Plotseling voelde hij zich alleen. Mannen spanden hun armen en vrouwen knepen er zachtjes in. Ook borstkassen en buiken werden betast. Hij deed een stap naar achter. Hier kwam hij tekort. Maar zij keek naar hem. Hij zag zijn iele lijf naakt in de kroeg staan. En ook hij moest zijn armen spannen. Zijn armen, pfff, een stel latten die langs zijn lijf hingen. Zijn ribben waren van veraf te tellen. En dan dat plukje haar in het kuiltje van zijn borstkas; dat maakte alles nog belachelijker dan het al was.

sadder budweiser

steffen elgersma

Willem Frederik Hermans was ook maar gewoon een mens dit soort dingen krijg je te horen wanneer je met mensen praat daarom praat ik nooit met mensen

- coen van beelen

Als ik niet zo'n sloddervos was geweest en beter voor mezelf had gezorgd, zat ik nu niet zo diep in de shit. Die achterlijke Mascarpone besef ik plotseling, heeft me erin geluisd. Vanaf vandaag ben ik mijn leven niet meer zeker: „you're dead meat” zouden ze hier zeggen.

Toen ik op die vervloekte zomeravond mijn keukenkastjes had geinspecteerd en ik tot de nogal vervelende conclusie kwam dat mijn voedselvoorraad niet meer bedroeg dan een paar blikjes tonijn en een beschimmeld brood, nam ik mijn besluit: vanavond buiten de deur. Ik trok mijn schoenen aan en liep naar Gente di Mare, de pizzeria op 28 th Avenue. Vooral de visgerechten, althans dat hadden vrienden mij op enthousiaste wijze wijsgemaakt, moesten voortreffelijk zijn. Dat leek me nogal wieses trouwens, als je tenminste een mespuntje Italiaans sprak. Nadat ik een tel voor het pand bleef staan en mijn ogen de voorgevel hadden afgestroopt, liet ik mij -nog niet geheel overtuigd- door wat anders dan mijzelf naar binnen trekken. Meteen wist ik dat ik een juiste keuze had gemaakt: mijn oren werden namelijk verwend door de bromstem van Paolo Conte.Non si spiega, fammi scendere, Max.... Auditief zat het goed, nu was het orale aspect aan de beurt.

Ik bestelde bij de ober, geheel volgens Mediterraanse traditie in smetteloos wit gestoken, een glaasje Lambrusco. Even later, op het moment dat ik het glas aan mijn lippen wilde zetten en ik de menukaart ter hand nam, zwaaide de deur open en stapte er een man binnen, die een geurig aura van zware aftershave om

zich heen had hangen. Mijn blik dwaalde van zijn besnorde gezicht, dat grotendeels door een hoed onzichtbaar was, af naar het paar zwartgelakte schoenen die zo mogelijk nog meer glansden dan de Misissippi Delta. Ik pijnigde mijn hersens in de zekere veronderstelling dat ik hem op televisie had gezien. Minister misschien? Inmiddels weet ik beter. Sinister, dat is wat signore Mascarpone is. Zonder te vragen of ik er prijs op stelde, ging hij aan mijn tafel zitten. Na met zijn vingers geknipt te hebben, werd een nieuw glas Lambrusco op mijn tafel gezet. Zelf kreeg hij een onbeduidend goedje, dat hoogstwaarschijnlijk een hoger promilage bevatte. Hij schudde mij de hand en stelde zich voor, waarna hij zijn vilten hoed op de vensterbank legde en de weinige haren op zijn vrijwel kale hoofd gladstreek, die mogelijk nog meer glansden dan zijn schoenen. Hij had ogen die in een voortdurende samengeknepen toestand de wereld inkeken. Nu ik de man beter ken, wil ik ze omschrijven als vossenogen.

Toch kan ik niet zeggen dat Mascarpone me stoorde. Hij bleek een man van verhalen. Hoewel ik nu weet dat ze stuk voor stuk uit de duim zijn gezogen, vond ik ze op dat moment grappig en soms ontroerend. Op een gegeven moment – de glazen Lambrusco waren niet meer te tellen – stelde hij mij plotseling een vraag:

-Weet je wie een groot wijnkenner was?, vroeg hij alsof hij mijn woorden niet gehoord had.

Ik haalde mijn schouders op,.
- Caesar, Julius Caesar was een groot wijnkenner. Die had er een neus voor.'

Hij begon onbedaarlijk te la-

chen, waarbij het krakkemikkige tafeltje waaraan we zaten, heen en weer schudde; de punten van het rood-witgeblokte tafelkleed, vervaarlijk hangend boven mijn kruis, zwaaiden mee.

- En Napoleon. Napoleon wist ook veel van wijn, zei ik met het gevoel aan een draaiorgel te slingeren.

Verbaasd draaide hij zijn gezicht, dat op dat ogenblik het buitengebeuren in de gaten hield, mijn kant op.

- L'Empereur, zei hij knikkend. Het klonk of hij hem persoonlijk gekend had. En wist je, ging hij verder, dat er onder het Vaticaan een geheime kelder is, waarvan men beweerd dat er een honderdtal eersteklas wijnflessen liggen te koelen. Wat dacht je? Dat wanneer er een nieuwe paus gekozen is en de witte rook uit de schoorsteen komt er niet een glaasje wijn op wordt gedronken? Ben je mal. Wijn is bij uitstek een katholieke drank. Katholieken zuipen als ketters.

Ik had verwacht dat hij in een nieuwe lachbui zou uitbarsten, maar hij vertrok geen spier, wat me eigenlijk ongeruster stemde.

Hij keek me doordringend aan. Ik vermoedde dat hij persoonlijk zou worden.

- Wat doe jij eigenlijk voor de kost?

- Ik werk op een kantoor.

Hij vouwde zijn handen samen, keek me weer indringend aan, en vroeg of ik een brommer had.

Die avond heeft hij mijn garnalencocktail, de vele Lambrusco's en de pizza frutti di mare voor mij betaald en maakten we tot slot een afspraak. Beter gezegd: ik deed een belofte.

Een paar weken later scheurde ik op mijn scooter met een warmhoudbox voor pizza's op mijn bagagedrager door Manhattan. Aanvankelijk had ik lol in mijn werk en eerlijk is eerlijk: de fooien waren niet verkeerd. Ik werkte op een avond toch al snel zo'n twintig adresjes af. Bijkomend voordeel was dat ik de stad tot in haar haarvaten leerde kennen.

Ik ontmoette bovendien een bonte stoet van mensen, veelal vrijgezellen met weinig tijd om te koken. Soms kon ik me maar moeilijk van hen losworstelen, bleven ze kletsen tot de pizza zo goed als koud was geworden.

Het percentage pizza Calzones, dat per telefoon besteld werd, lag beduidend hoger dan elke andere soort pizza. En behalve dat, was het slag mensen dat deze pizza liet noteren (nummer 61 op de menu-lijst), een tikkeltje anders dan de rest. In tegenstelling tot de uitbundige praters, kreeg ik bij hen de indruk dat ze me 't liefst in het niets wilden zien oplossen, zodra ik hen de doos overhandigd had. Ik begon iets te vermoeden....

En vanavond heb ik eindelijk de stoute schoenen aangetrokken. Voor het eerst sinds ik dit werk doe, ruim drie weken nu, heb ik een bestelling niet naar het juiste adres gebracht. Ik had al om kwart over zeven op 5 th Avenue moeten zijn: pizza calzone. Nu loop ik een vette fooi mis waarschijnlijk! Toch ben ik naar mijn eigen appartement gereden. Zojuist heb ik de doos waarop in groene en oranje letters Gente di mare is gedrukt, geopend. De Calzone zag er heerlijk uit. Uit een la in de keuken heb ik een schoon mes en vork kunnen opdiepen. Zojuist heb ik de dubbelgevou-

wen pizza als de buik van een vis opengesneden. En nu zit ik te sidderen. Hoewel ik drie maanden geleden mijn laatste sigaret heb uitgedrukt, zou ik nu een heel pakje willen oproken. Wat mijn handen doet trillen, wil je weten? Tot mijn grote ontzetting trof ik in het hart van de pizza niet een lekkere melange aan van tomaat, gehakt en kaas en wat dies meer zij, God nee was dat maar waar, wat zich aan mij openbaarde was een plastic zakje, gevuld met een wit goedje. Drugs! Sinds drie weken verhandel ik drugs! Ik ben – god-beter-het- geen pizzakoerier: ik ben een fucking coke-dealer! Nee, ik ben dead meat. Pizza Calzone en een snuifje coke vormen mijn galgenmaal.

intekenaren

andrew mason
eep francken
eline vernel
fleur leijen
fleur spiekerman
geert warnar
henrike jansen
jelmer birkhof
jochem blad
juliette sandberg
kimberley jautze
laura de grave
maartje heibloom
peter van zonneveld
sander sauvé
sjaak baars
sophie koelemeij
tirza cramwinckel
ton van der wouden
ton van haaften

selexyz § adr. heinen

selexyz § broese

selexyz § dekker v.d. vegt

selexyz § de tille

selexyz § dominicanen

selexyz § donner

selexyz § gianotten

selexyz § kooyker

selexyz § scheltema

selexyz § scholtens

selexyz § van pierre

selexyz § verwijs

selexyz

www.selexyz.nl

je complete studieboekenpakket gegarandeerd
voor de laagste prijs